

Svajonų
ROMANAI

Tango

JO LEIGH
Noriu jo viso

9,79 Lt / 2013 gegužė–birželis

VYRAI
MAINAMS

Knygute.lt

Jo Leigh

(Džo Lei)

NORIU JO VISO

Paskutinis trilogijos

Vyrai mainams

romanas

Versta iš Jo Leigh, Want Me, 2012

© Jo Leigh, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-637-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Vestuvės buvo įsibėgėjusios: muzikantai įsijautę grojo *Irish Rover*¹, alus liejosi laisvai, o šimtas penkiasdešimt Teresės O'Brajen-Moran šeimos narių ir draugų buvo pusiaukelėje į pagirias. Šenon Fildžerald buvo radusi ganėtinai ramų kampelį. Didesnę vakaro dalį ji vis drąsino save priėti prie savo antros eilės pusseserės ir pasiūlyti jai prisijungti prie Švento Moriaus bažnyčios pietų mainų grupės. Tačiau Arielė sureagavo nuostabiai. Jai buvo dvidešimt ketveri, – trejais metais jaunesnė už Šenon, – gyveno Nolitoje, dirbo centrinėje Manhatano dalyje, ir buvo netekėjusi kaip Šenon. Arielė buvo dar ir graži, tad šiuo metu aplink ją būriavosi jauni, raudonskruosčiai, linksmi nusiteikę ir šokti norintys vaikinai.

Aplink Šenon stoviniavo šiek tiek vyresni vyriškiai – dauguma jų dvidešimt aštuonerių-trisdešimt penkerių metų amžiaus, – tik Angu-

---

¹ Airių liaudies daina apie nuostabų įsivaizduojamą laivą, kuris galiausiai žūsta jūroje. (Čia ir toliau – vert. past.)

sas, kuriam neseniai suėjo aštuoniasdešimt treji, vis dar nesiryžo priėti artyn. Aplinkui dūzgė tarsi avilyje. Šenon ir Arielė įkyruolius vis nubaidydavo, bet anie, vos nusvirduliavę iki baro, vėl grįždavo prie merginų.

- Mainų kortelės? - palinkdama į Šenon, kad perrėktų smuikus ir švilpesį bei įšilusių vaikinių sudaužytomis širdimis maldavimus, paklausė Arielė. - Maniau, kad tai tebus pietų mainai.

Šenon linktelėjo.

- Ir tai, ir tai. Privalėsi pristatyti keturiolika šaldytų pietų porcijų, paskui pasiimsi savas keturiolika. Taip sutaupomi kalnai pinigų ir suteikiama mitybos įvairovė, tačiau svarbiausia - mainų kortelės. Visos turime vienišų draugų, buvusių partnerių ar bendradarbių, kurių ir reikia.

Nė nežvilgtelėjusi į savo pusbrolių Railį, Šenon nustūmė jį tolyn nuo savęs. Tas dvokas iš burnos! O Dieve.

- Malonūs vyriškiai, - tęsė ji. - Vyrai, kurių linktumėme savo artimiausios draugėms.

Arielė lėtai linktelėjo galva, pasitaisė rožinės suknelės korsažą ir staiga visa nušvito.

- Deividas Seinsburis iš mano biuro. Man jis nepasiekiamas, bet be galo malonus, be to, ką

tik išsiskyrė su mergina. Būtų gardus kąsnelis. Jis visada gražiai elgiasi su savo pavaduotojomis, o pirkdamas sau kavos, prigriebia ir padėjėjai. Taip pat turi gerą humoro jausmą.

- Na, matai, - pasakė Šenon, nudžiugusi dėl Deivido, kuris atrodė dėmesio vertas vaikinai.

- Ir kaip man tai padaryti? Pateikti jo vardą?

- Gauk jo nuotrauką, - geriausia tik galvos, - kad žinotume, ko tikėtis. Atsiųsiu tau kelis kortelių, kurių jau nebenaudojame, pavyzdžius. Nuotrauką klijuojame ant priešakinės dalies.

- Ak, taip. Žinoma. Spausdinimo įmonė.

Šenon ėmė spėlioti, ar Arielė geria tik pirmą bokalą alaus. *Ficdžeraldas ir sūnūs* buvo didžiulė, šeimai priklausanti spaustuvė. Arielės tėvas, prieš atidarydamas nuosavą raštinės reikmenų parduotuvę, šioje kompanijoje dirbo dešimt metų.

- Kitoje kortelės pusėje, - tęsė Šenon, tą pat akimirką apsispręsdama viską smulkiai išdėstyti elektroniniame laiške, - reikės užpildyti trumpą anketą. Pirmiausia turėsi įrašyti pretendento profesiją, paskui tai, ar jis potencialus sutuoktinis, vaikinai ar vienos nakties nuotykis.

Pastarosios Šenon aiškinimo dalies Arielė

klausėsi palenkusi galvą.

- Štai kaip, - nudžiugo ji, pagaliau suvokusi svarbiausią sumanymo tikslą.

- Būtent. Paskui įrašomas jo mėgstamas restoranas. Tada - slapti pomėgiai. Ne karjera, o tai, kam jis negali atsispirti. Sportas, kinas, šokiai. Tai, kas jį užveda.

- Deividas - visiškai mokslinės fantastikos fanatikas. Nuolat turi pašonėje knyga.

Iš ilgesingo Arielės balso Šenon suprato, kad su Deividu į pasimatymą neis. Arielė buvo jos pusseserė, o veltis į šeiminių nesantaiką tikrai neketino.

- Ar esi tikra, kad jis ne tavo nosiai?

- Tokia firmos politika. Jis priklauso geriausių teisininkų ratui.

- Tai gal vertėtų pasiieškoti kito darbo? - pasiūlė Šenon trumpam nosisukdama nuvyti vieno Vilsonų dvynių.

- Aš jau viską išsiaiškinau, - papurčiusi galvą, pasakė Arielė. - Tikras siaubas. Dėl nieko nerizikuosiu savo darbu. Juolab kad dabar gaunu pilną sveikatos draudimą.

- Viskas aišku. - Šenon gurkštelėjo balto vyno - tikra šventvagystė tokioje minioje, bet tai jai buvo nė motais. Alus skirtas gerti aludėje.

Vynas - vestuvėse. - Po pomėgių reikės užpildyti paskutinę eilutę - kuo tas vyras ypatingas. Kodėl jį rekomenduoji. Visa informacija surašoma kitoje kortelės pusėje, paskui aš pasirūpinsiu atspausdinimu ir - štai tau Karščiausių vaikinių mainų kortelės.

- Kokia puiki idėja, - nušvito Arielė. - Tikrai.

- Ir veiksminga. Be to, saugi, nes ta, kuri pateikia kortelę, drauge organizuoja ir pasimatymą. O už grupės ribų daugiau niekas nežino apie korteles.

- Įskaitant ir vaikus?

- Ypač vaikus. - Šenon pabrėžtinai pažvelgė Arielei į akis. - Visas šis reikalas slaptas, labai labai slaptas. Niekas nieko nežino už grupės ribų. Supratai?

Arielė linktelėjo, gurkštelėjo didelį gurkšnį alaus ir išsiviepė, sublyksėdama brangaus odontologo darbo rezultatais.

- Genialu.

- Žinau, - nè nesidrovėdama pritarė jai Šenon, nes autorinės idėjos teisės priklausė jai. - Kortelėmis keičiamės jau pora mėnesių, ir rezultatai pralenkia lūkesčius. Kol kas nepavyko išspręsti tik vieno rūpesčio - kaip padidinti narių skaičių, viską išlaikant paslapyje. Slidus

reikalas.

- Šenon, - už nugaros sududeno žemas balsas, kurio ji iš karto neatpažino, todėl buvo priversta atsisukti. Nors už jos stovėjo ne pusbrolis, - o tai jau buvo keista, - į jų ratą būtų kuo puikiausiai tikęs.

- Sveikas, Maikai.

- Pamaniau, gal norėtum pašokti? - linktelėjęs į šokių aikštelę, paklausė jis.

Maikas buvo malonus žmogus, jam greitai turėjo sukakti trisdešimt, ir nors jo nuosavas knygynas laikėsi vos ant plauko, Šenon jautėsi kalta nepuoselėjanti jam gilesnių jausmų. Kartą jie buvo nuėję į pasimatymą, bet kibirkštis taip ir neįsižiebė. Gal vertėtų jį įtraukti į korteles? Jis toks mielas.

- Ak, atleisk. Gal vėliau? Dabar šnekuosi.

- Žinoma, žinoma, - pasakė Maikas ir liūdnai nusišypsojo. - Būsiu netoliese.

Vos jam pasišalinus iš klausos lauko, Arielė vėl palinko į pusseserę.

- Kokio tipo vyrai įtraukti į korteles? Ar yra apribojimų?

- Ne. Išskyrus tai, kad jie turi būti vietiniai. Ir išvaizdūs. Jau turime kelias įspūdingas poras. Kad ir Čarlis Vinslou su Bri Kingston.

- Čia kortelių nuopelnas? - iš nuostabos išsižiojo Arielė.

- Taip, - nusišypsojo Šenon.

- Dieve švenčiausias. Tai neįtikėtina. Aš dalyvauju.

- Puiku. - Šenon pakėlė prie blyškiai žalios pamergės suknelės priderintą miniatiūrinę rankinę ir išsitraukė mažą bloknotėlį. - Užrašysiu tau adresą ir...

Arielė nebesiklausė. Ji žvelgė pusseserei per petį.

- Ar jis irgi įtrauktas?

Šenon pažvelgė jos rodoma kryptimi.

- Denis? Ne. Nusprendžiau neveltį jį tai brolių. Pernelyg komplikauta. Beje, nuo kada tave domina...

- Ne Denis, tas kitas, kuris kalbasi su juo.

Arielės nurodytas vaikiną Šenon buvo kažkur matytas. Tačiau jo kūnas...

- Kas yra? Kas jis toks? Pažįsti?

- Ne, nemanau. Prisiminčiau, - sumurmėjo Šenon, tiriama nužvelgdama vaikiną nuo pečių iki liemens - tobulos proporcijos. Jis vilkėjo standžius baltos spalvos medvilninius marškinius, viršutinė saga buvo prasegta, tamsus kaklaraištis atlaisvintas. Kelnės puikiai gludo

prie kojų ir sėdmenų, buvo akivaizdžiai siūtos, o ne pirktos gatavos. Jis atrodė šauniai. Tam sūs plaukai ir tai, kaip jis atlošdamas galvą juokėsi, kaip šypsojosi...

- O, Dieve, - stodamasi pasakė Šenon ir susigrūdo nebaigtą rašyti raštelį atgal į rankinę.

- Tai Neitas Breneris.

- Kas?

- Denio draugas. Nemačiau jo šimtą metų.

- Tai bėk ir sužinok, ar jis dar nevedęs. Juk jis tikras gražuolis.

Šenon linktelėjo ir nuėjo prie Neito, įdėmiai jį stebėdama, ar nebus apsirikusi. Tikrai taip. Kuo arčiauėjo, tuo aiškiau matė, kad berniukas, kuris, galima sakyti, užaugo su jos šeima, jau nebebuvo berniukas. Kaip tai nutiko? Kaltas, žinoma, laikas, bet kadangi ji taip ilgai nematė Neito, jos atmintyje jis tebebuvo liesas aštuoniolikmetis, kuris su trylikamete savo draugo seserimi elgėsi, švelniai tariant, įžūliai. Visgi ne įžūliau nei broliai. Visi keturi buvo nepakenčiami. Jie šaipydavosi iš Šenon plaukų, troškimo vaidinti. Nepadėjo ir tai, kad jie būdavo verčiami ateiti į pasirodymus, kuriuose ji pozuodavo, šokdavo ir plėšdavo nedarnias dainas. Ji versdavo juos praleisti rungtynes. O

tai buvo nedovanotina klaida.

Keturių vyresnių jos brolių pokalbių temos nuolat sukrovosi apie sportą. *Visos temos*. Net jei kalba pakrypdavo, pavyzdžiui, apie knygas, šios būdavo apie sportą. Filmai – apie sportą. Na, gerai, – sportą ir automobilių avarijas, bet visvien susiję su sportu. Moterys arenoje pasirodydavo tik tais atvejais, jei praeidavo komandos testą. Jeigu ėjo iš proto dėl *Notre Dame*, būdavo priimamos. Dėl *Yankees*? Priimamos. Vienintelis kintamasis buvo *Boston Celtics*. Komanda nebuvo iš mėgstamiausių, bet broliai ją pakentė.

Šenon visada nujautė, kad Neitas kitoks; lyginant su jos chuliganais broliais, jis atrodė mažesnis, rimtesnis, tačiau jam išvykus studijuoti, ji dar buvo jauna ir greitai liovėsi mažiesi apie jo kitoniškumą.

Virsmas iš paauglio vyru Neitui akivaizdžiai išėjo į naudą. Dabar jam kaip ir Deniui turėjo būti trisdešimt dveji. Šenon niekada nelaikė jo gražuoliu. Taip, pakenčiamu, galbūt mielu. Bet seksualiu? Nieku gyvu.

– Ei, Princese, – kreipėsi į Šenon Denis, kai ši priartėjo tiek, kad galėjo girdėti jų pokalbį. – Tik pažiūrėk, kas atvyko.

Neitas kilstelėjo antakius ir nusišypsojo dar plačiau.

- Negali būti, kad tai Šenon.

- Gali, ir yra, - patvirtino šioji, ir kitą akimirką juodu jau puolė vienas kitam į glėbį; jausmas buvo keistas dėl daugybės priežasčių. Visų pirma, dėl Neito krūtinės. Prie jos prispaudusios Šenon krūtys jai kėlė įvairiausių pojūčių, į kuriuos ji visgi nematė reikalo kreipti dėmesį. Šį vaikiną ji pažinojo kone nuo gimimo. Buvo mačiusi net vilkintį Žmogaus Voro kostiumą. Tai buvo mėgstamiausia Neito apranga, kartais jis dar mėgdavo apsivilkti apsiaustą ir nešiotis lengvą kardą.

Šenon atsitraukusi nuo Neito pažvelgė jam į veidą.

- Kur, *po galais*, basteisi? Nemačiau tavęs visą amžinybę.

- Kur tik nebuvau. Tačiau istorija pernelyg nuobodi, kad dabar tave ja varginčiau. Verčiau papasakok apie save. - Neitas nužvelgė ją nuo galvos iki kojų, paskui dar kartą, tik jau lėčiau ir įdėmiau. - Neskaitant to, kad... suaugai.

- Taip nutinka, - pasakė Šenon. - Tu taip pat.

- Prisipažįstu, subrendau. Tačiau drįsčiau abejoti, kad suaugau.

- Vis dar slepi tualetuose vyšnines bombas?
Neitas su Deniu prapliupo kvatotis.

- Ne, - atsakė Neitas. - Didžiuojuosi galėdamas pasakyti, jog lioviausi tai daręs.

- Šiokia tokia pažanga, - tarstelėjo Šenon. - Grijžai vestuvėms?

- Ne, paprasčiausiai taip sutapo, kad atsirado reikalų. Parduodu tėvo firmą. Ir ieškau pirkti butą.

- Parduodi tėvo... O Dieve. Taip, girdėjau apie tavo tėvą. Užjaučiu. - Prieš dvejus metus mirus ponui Breneriui, Šenon ketino Neitui parašyti.

- Ačiū, - neva nerūpestingai padėkojo anas, tačiau jo žandikauliai įsitempė.

Šenon nė nebūtų to pastebėjusi, jei nebūtų taip nemandagiai į jį spoksojusi.

- Ar kas nors nutiko jūsų namams Greimersyje?

- Mama juos pardavė. Dabar gyvena Tel Avive. Antrą kartą ištekėjusi. Dirba universitete.

- Oho, kokie pokyčiai.

- Tiesą sakant, ne tokie ir dideli. Tiesiog jūs, Ficdžeradai, esate neįtikėtinai sėslūs, štai ir visas....